

Rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 10.01.1962, sp. zn. 3 To 47/62, ECLI:CZ:KSBR:1962:3.TO.47.1962.1

Číslo: 21/1962

Právní věta: Skutečnost, že pachatel je protispolečenský živel, nestačí k závěru, že se dopustil příživnictví podle § 203 tr. zák., i když se po kratší dobu živil příležitostným zaměstnáním a vyhýbal se zařazení do řádného pracovního poměru. Pokud skutek uvedený v obžalobě má znaky pouze provinění, a nejde o jednočinný souběh, nutno trestní stíhání pro tento skutek zastavit (podle analogie § 223 odst. 2, § 177 odst. 2 písm. a) tr. ř.), jestliže opatření, které by mohlo být uloženo vedle trestu uloženého soudem, je zcela bez významu.

Soud: Krajský soud v Brně

Datum rozhodnutí: 10.01.1962

Spisová značka: 3 To 47/62

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Příživnictví, Provinění, Zastavení trestního stíhání, Živel protispolečenský

Předpisy: 86/1950 Sb. § 188a
§ 203 60/1961 Sb. § 40 písm. b

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 21/1962 sb. rozh.

Skutečnost, že pachatel je protispolečenský živel, nestačí k závěru, že se dopustil příživnictví podle § 203 tr. zák., i když se po kratší dobu živil příležitostným zaměstnáním a vyhýbal se zařazení do řádného pracovního poměru.

Pokud skutek uvedený v obžalobě má znaky pouze provinění, a nejde o jednočinný souběh, nutno trestní stíhání pro tento skutek zastavit (podle analogie § 223 odst. 2, § 177 odst. 2 písm. a) tr. ř.), jestliže opatření, které by mohlo být uloženo vedle trestu uloženého soudem, je zcela bez významu.

(Rozhodnutí krajského soudu v Brně z 10. 1. 1962 - 3 To 47/62)

Rozsudkem okresního soudu v Kroměříži byl obžalovaný odsouzen pro trestné činy podle § 135 odst. 1, § 249 odst. 1, § 247 odst. 1, § 188a, § 5 odst. 1, § 245 odst. 1 tr. zák. z r. 1950 k trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) a půl roku.

Krajský soud v Brně k odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), odst. 2, § 259 odst. 3 tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině, jímž byl obžalovaný uznán vinným též trestným činem příživnictví podle § 188 a tr. zák. z roku 1950 a současně zrušil i výrok o trestu. Za trestné činy, ohledně nichž zůstal napadený rozsudek nedotčen, obžalovanému uložil podle § 245 odst. 1 se zřetelem k § 22 odst. 1 tr. zák. z r. 1950 úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 2 (dvou) a půl roku. Trestní stíhání pro skutek, v němž obžaloba spatřovala trestný čin příživnictví podle § 188a tr. zák. z r. 1950 zastavil podle § 257 písm. b) tr. ř. z důvodů uvedených v § 223 odst. 2, § 177 odst. 2 písm. a) tr. ř.

Z odůvodnění:

Krajský soud přezkoumal důvodnost a zákonnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal též řízení rozsudku předcházející a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je částečně důvodné. Důvodné bylo shledáno pouze pokud byl obžalovaný odsouzen též pro trestný čin příživnictví.

Soud prvního stupně se v odůvodnění rozsudku nezabýval otázkou, zda jednání obžalovaného, stíhané v obžalobě jako trestný čin příživnictví podle § 188a tr. zák. z r. 1950, vykazuje také znaky, jež jsou obsaženy v novém trestním zákoně v § 203 (ustanovení o příživnictví). Podle tohoto nového zákonného ustanovení je k naplnění trestného činu příživnictví mimo jiné nutné, aby se pachatel vyhýbal poctivé práci, znak soustavně. Okolnost, že pachatel opustil bez rozvázání pracovního poměru své pracoviště a že se před tím, v době zameškání pracovních směn dopustil krádeží, popřípadě podvodů na spoluzaměstnancích, je nekalým způsobem opatřování si prostředků k obživě, což ovšem samo o sobě k trestnému činu příživnictví nestačí. Tento nekalý způsob obživy může být postižen jako trestný čin příživnictví jen v případě, že se pachatel současně soustavně vyhýbá poctivé práci. Soustavnost nelze v souzeném případě dovodit z toho, že pachatel byl již v roce 1961 odsouzen pro trestný čin příživnictví. Nešlo o pokračování v činnosti, pro kterou byl pravomocně odsouzen 31. ledna 1961 okresním soudem v Tachově. Tento názor, vyslovený zástupcem krajského prokurátora v přesvědčení, že obžalovaný se po návratu z výkonu trestu vyhýbal poctivé práci, není správný. Pro tento závěr není ve skutkovém zjištění podkladu, neboť nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že po návratu z trestu nastoupil do řádného pracovního poměru v n. p. TOS ve Svitavách a že odtud odešel dobrovolně, prostřednictvím odboru pracovních sil ve Svitavách na uhelnou brigádu do OKR. Zaměstnání opustil 30. 10. 1961. Od té doby se až do svého zatčení, tj. do 3. 12. 1961 živil příležitostnou prací, jako vykládání vagónů apod., což nelze považovat za vyhýbání se poctivé práci. Poctivou prací nelze rozumět jen práci vykonávanou v řádném pracovním poměru, nýbrž i jinou prací, je-li společensky prospěšná. Obžalovaný nebyl jen poměrně velmi krátkou dobu v řádném pracovním poměru, a proto soud nemohl učinit závěr, že jde o soustavné vyhýbání se poctivé práci. Kdyby se však obžalovaný v době, kdy opustil práci v OKD živil páčáním trestné činnosti, nebo obdobným nekalým způsobem, šlo by se zřetelem k předchozímu odsouzení o soustavné vyhýbání poctivé práci. I doba 4 týdnů v souvislosti s předchozím odsouzením by odůvodňovala závěr, že obžalovaný vede soustavně parazitní způsob života, který má všechny znaky trestného činu podle § 203 tr. zák.

Z uvedených důvodů odvolací soud vyhověl obžalovanému v jeho odvolání pokud šlo o odsouzení pro trestný čin příživnictví. Ježto v skutku, v němž spatřoval okresní soud trestný čin příživnictví, jde o jednání, které má znaky provinění podle § 40 písm. b) zák. č. 60/1961 Sb. a opatření, které by mohlo být za toto provinění orgánem příslušným k projednání uloženo, by bylo zcela bez významu vedle trestu, který byl obžalovanému uložen soudem za další trestné činy, bylo nutno trestní stíhání pro tento skutek zastavil podle analogie § 223 odst. 2, § 177 odst. 2 písm. a) tr. ř.